

ಹಿಂದುತ್ವದ ಒಳಜಗತ್ತು

ಜನಪ್ರಿಯ
ಮಾಧ್ಯಮಗಳನ್ನು
ಬಲಪಂಥೀಯ
ವಿಚಾರಧಾರೆ
ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು,
ಆ ವಿಚಾರಧಾರೆಗೆ
ಪೂರಕವಾದ
ವಾತಾವರಣವನ್ನು
ಸೃಷ್ಟಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿ
ಪ್ರಯತ್ನಗಳು
ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ
ಎನ್ನುವುದನ್ನು
ಪುರೋಹಿತ ತಮ್ಮ
ಪ್ರಸ್ತಕದ ಮೂಲಕ
ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಡು, ಕವಿತೆ, ಬರವಣಿಗೆ - ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಒಂದು ವಿಚಾರಧಾರೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ರೂಪಿಸಬಹುದು? ಸಾಹಿತ್ಯ-ಸಂಗೀತದಿಂದ ವಿಚಾರಧಾರೆಗೆ ಪೂರಕವಾದ ಅಸ್ತ್ರಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆಯೇ? ಹೀಗೆ ವಿಚಾರಧಾರೆಯನ್ನು ನಂಬಿ ನಡೆಯುವವರು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೋ ಅಥವಾ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ತಾವೇ ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾರೋ? ಅವರು ವಿಚಾರಧಾರೆಯಿಂದ- ಅದರ ಪ್ರಸರಣದಿಂದ- ಅಧಿಕಾರ, ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಆಶಿಸುತ್ತಾರೋ? ಹೀಗೆ ಒಂದು ವಿಚಾರಧಾರೆಯನ್ನು ಪಸರಿಸುತ್ತಾ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪಯಣಿಸುವಾಗ ಭ್ರಮನಿರಸನವಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಈ ರೀತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಲು ಕುಣಾಲ್ ಪುರೋಹಿತ ಅವರ ಪುಸ್ತಕ 'ಎಚ್-ಪಾಪ್' ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಡಪಂಥೀಯ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಚಳವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಾಡು, ನಾಟಕ, ಪತ್ರಿಕೆ, ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು ವಹಿಸಿರುವ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಘಟಿತವಾಗಿಯೂ - ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುಂಪು, ಮತ್ತು ತಂಡಗಳ ಮೂಲಕ ರೂಪುಗೊಂಡಿವೆ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ 'ಕಬೀರ್' ಕಲಾ ಮಂಚ್, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ-ತೆಲಂಗಾಣಾದ 'ಜನನಾಟ್ಯ ಮಂಡಲಿ', ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಡಪಂಥೀಯ ವಿಚಾರಧಾರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ನಾಟಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದ 'ಸಮುದಾಯ', ಹೀಗೆ ನಮಗೆ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಬಲಪಂಥೀಯ ಅದರಲ್ಲೂ ಹಿಂದುತ್ವದ ವಿಚಾರಧಾರೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪೂರಕ ಪರಿಕರಾತ್ಮಕ ಕಲಾಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೇನೋ. ಬಹುಶಃ ವಿಚಾರವಾದಕ್ಕೂ, ನಂಬಿಕೆಗೂ ಇರುವ ಮೂಲಭೂತ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ ಹೀಗಾಗಿರಬಹುದು. ವಿಚಾರವಾದವನ್ನು ಹಿಡಿದಾಗ, ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಾದವಿವಾದಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಆ ವಾದವಿವಾದಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ, ಅಂತರ್ ವಿರೋಧಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಎಡಪಂಥೀಯರಲ್ಲಿರುವ ಅತಿ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯಿಂದಾಗಿ ಪಕ್ಷಗಳು ತುಂಡಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷ, ಮಾರ್ಕ್ಸಿಸ್ಟ್, ಮಾರ್ಕ್ಸಿಸ್ಟ್ ಲೆನಿನಿಸ್ಟ್, ಮೋವೋಯಿಸ್ಟ್... ಹೀಗೆ ಪಕ್ಷಗಳು